

[Hanne Andersen]

fekter. Der er en væsentlig forskel på handi-cap og alvorlige defekter. Fostervandsprøver må ikke blive til frasortering og ensretning af fremtidens børn. Når resultatet af prøver foreligger, må der også her vejledes og rådgives omhyggeligt, inden der træffes beslutning.

Når der stadig er brug for debat, analyser, undersøgelser og bedømmelser, er det, fordi forskningen bevæger sig ind på flere og flere områder. Humanteknologien giver hele tiden nye muligheder og når resultater, som flere og flere sætter spørgsmålstegn ved. Et af dem er, om det nu også alt sammen er fremskridt.

Vi foreslår derfor, i modsætning til ministeren, at der nedsættes en kommission nu til bedømmelse af etiske, tekniske og juridiske spørgsmål i forbindelse med anvendelse af moderne medicinsk teknologi. Vi har i dag fremsat et forslag om nedsættelse af en sådan kommission, der skal bedømme principperne for og eventuelt fremsætte forslag om love og regler.

Vi mener ikke, det er farligt, at folketinget søger at sætte etiske rammer for medicinsk teknologi. Vi mener, at politikere og folketing må påtage sig den opgave efter indstilling fra denne kommission. Det er først farligt, hvis vi ikke foretager os noget, fordi det er svært, eller fordi udviklingen går for hurtigt. Hvis det skulle være begrundelsen, måtte vi jo undlade al anden lovgivning og alle andre regler.

Kommissionen skal udrede grænser mellem forsøg og behandling og komme med indstilling om rådgivning og oplysning. Oplysningsvirksomheden skal fortsat være et vigtigt element. Den skal bl.a. sikres ved, at kommissionen overvejende skal holde åbne møder og høringer, ligesom den tidligere tavshedspligt må forlades.

Sammensætningen af kommissionen fremgår af forslaget, men det er vigtigt, at udvalget ikke kun består af eksperter, og det er også vigtigt, at fordelingen mellem mænd og kvinder bliver ligelig. Vi lægger stor vægt på, at kommissionen nedsættes af folketinget og med ansvar over for folketinget.

Forslaget om denne kommission er ikke udtryk for mistillid, men for ansvarsbevidsthed og for ønsket om, at den almindelige borger må kunne følge med. Information, debat, åbenhed og eventuelle regler og love kan være med til at styrke tillidsforholdet mellem forskere, læger og befolkningen. Lo-

ve og regler skal naturligvis justeres og ændres, men det er vigtigt, at disse ændringer, der jo er uundgåelige, også træffes af politikere.

Ministeren taler om, at det må være en privat afgørelse at opgøre disse værdier og ansvaret, men på disse områder må der være et grundlæggende fælles ansvar for de svageste, for de ufødte børn, og derfor kan det ikke alene være et privat anliggende. Muligheder og vilkår må vurderes, og vi må vælge, så hjælpen og fremskridtet bliver af reel art.

Vi mener ikke, det er nok at følge udviklingen nøje. Der kan ikke holdes døre på klem, der må tages stilling, vi må træffe beslutning. Og hvis resultatet bliver, at det er farligt eller forkert, det, der sker, må vi have regler eller love.

Det er ikke et spørgsmål om hævede pegefingre, men udtryk for ansvarsbevidsthed og ønsket om at finde fremgangsmåder og handlinger, der sikrer, at de forventninger, der er til medicinsk teknologi, ikke bliver til frygt.

Karen Højte Jensen (KF):

Emnerne for debatten i dag er uhyre komplicerede, og derfor er der ingen lette løsninger og lette svar. Dertil må vi være opmærksom på, at der til emnerne er knyttet en høj grad af følelser, følelser, som må respekteres, og en partipolitisk holdning er der næppe basis for at forvente.

Den voldsomme udvikling i de biologiske videnskaber stiller os over for den kendsgerning, at det ikke længere er tilstrækkeligt at vurdere de videnskabelige landvindinger og den nye teknologi alene på grundlag af faglige synspunkter; fundamentale menneskelige spørgsmål, herunder etikken, må inddrages.

Hvad er vor opfattelse af normalitet i videste forstand, sundhed og sygdom, modgang og savns rolle i vort liv? Hvor går grænserne for indgreb i naturen?

I enhver moral og etik, i enhver positiv religion og i enhver fornuftig politisk anskuelse er menneskelivet den største værdi, vi kender. Det er karakteristisk for menneskelivet, at vi for at kunne eksistere sammen må underkaste os leveregler, som vi respekterer, leveregler, som vi enten er blevet enige om, eller som er åbenlyse. Vi har i høj grad skabt